

τραπεζίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔπαιζε τρία χαρτιά τοῦ χαρτοπαϊγνίου. Εἰς τὰς Ἡνωμένους Πολιτείας ἀπαντῶνται κατ' ὁδὸν τοιοῦτοί τινες βιομήχανοι ἀπατῶντες τοὺς διζβάτας. Ἐχουσι τῷ ἐπὶ τοῦ φορητοῦ τραπέζιου των τρία μόνον παιζόχαρτα, τὰ ὅποια μεταβιβάζουσι διὰ πολλῆς ταχυχειρίας, τὸ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ, τὸ δὲ πρὸς τ' ἀριστερά, τὸ δὲ εἰς τὸ μέσον οἱ περιεστῶτες ἀκολουθοῦσι τὴν κίνησιν καὶ στοιχηματίζουσιν ὅταν νομίσωσιν ὅτι εἶδον ποῦ ἐρρίφθη τὸ ἐκ τῶν τριῶν παιζόχαρτων προσδιοριζόμενον ἐκ προτέρου. Εἰς τοῦτο δὲ ἀπατῶνται καὶ οἱ πανουργότεροι. Ὁ παίκτης ἀφίνει νὰ τὸν μακτεῦσῶσιν ἀπαξ ἢ δῖς. Τὰ στοιχήματα αὐξάνουσιν· ἀφοῦ δὲ συναχθῇ ἱκανὸν τι ποσὸν χρημάτων, τότε ἀπατᾷ καὶ τοὺς μάλλον γεγυμνασμένους ὀφθαλμοὺς μεταβάλλων ἀνεπαίσθητως τὸν τρόπον κατ' ὃν ρίπτει τὰ τρία χαρτιά του· μένουσι δὲ τότε κεχηνότες ὅσοι πολλάκις καταθέτουσι καὶ τὸν ἔσχατον ὀβολὸν των, νομίζοντες ὅτι ἀλανθάστως εἶχον ἰδεῖ ποῦ ἔκειτο τὸ προσεσημειωμένον χαρτίον.

Εἰς ἐκ τούτων λιπὸν ὑπῆρχεν ὁ ἐνάγων, αἰτιώμενος τὸν παίκτην ὅτι ὑπέκλεπτε τὸ χαρτίον, καὶ οὕτω δὲν εὐρίσκετο πλέον μεταξὺ τῶν τριῶν ὅτε ἐτίθετο τὸ στοιχίημα.

Ὁ δικηγόρος τοῦ ψηφοπαίκτη ὑπεστήριξεν ὅτι τοῦναντίον οὐδεὶς ἐγένετο δόλος, ἀλλ' ὅσοι ὅλη ἡ πονηρία ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν ἐπιτηδεύτητά τοῦ ψηφοπαίκτη, καὶ εἰς τὴν ταχυχειρίαν του, πλανῶσαν τὰ βλέμματα τῶν στοιχηματιζόντων.

Τὸ πᾶν ἐξήρτητο ἐκ τῆς ἀποδείξεως τοῦ λόγου τούτου, καὶ ὁ δικηγόρος, ὅστις εἶχεν, ὡς φαίνεται, γυμνασθῇ εἰς τὸ παίγνιον τῶν τριῶν παιζόχαρτων πρὶν ἢ σπουδάζει τοὺς νόμους, — Κύριοι, εἶπε πρὸς τοὺς δικαστάς, ἰδοὺ τρία παιζόχαρτα (καὶ πραγματικῶς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του τρία χαρτιά, τὰ ὅποια καὶ ἠπλώσεν ἐπὶ τῆς ἐνώπιόν του τραπέζης) ἰδοὺ τρία παιζόχαρτα· ὁκτώ καρρῶ, ἄσος σπαθί, δάμα πίκκα εἰς τὸ μέσον· ἄσος σπαθί, ὁκτώ καρρῶ, ἄσος σπαθί, δάμα πίκκα. Κύριε πρόεδρος, ποῦ εἶναι ἡ δάμα πίκκα; Καταβάλλει τις πέντε τάλληρα εἰς τὴν δάμην πίκκας; — Τὰ κατέβαλα! εἶπεν ὁ πρόεδρος. — Καταβεβλημένα προσέθεσαν οἱ ἄλλοι δικασταί. Καὶ πέντε περιπλέον ἐξ ἐμοῦ, ἀνέκραξεν εἰς ἐξ αὐτῶν. — Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ δικηγόρος. — Ἡ δάμα πίκκα εἶναι ἐν τῷ μέσῳ, ἀνέκραξεν ὁμοφώνως οἱ στοιχηματίζοντες. — Ἐχάσατε! ἀπεκρίθη ὁ δικηγόρος θριαμβευτικῶς· ἡ δάμα πίκκα, κύριοι μου, κεῖται εἰς τὰ δεξιὰ, καὶ ἠπκτῆθητε ὅχι ὑπὸ δόλου, ἀλλ' ἀπλῆς ταχυχειρίας. Μὲ χρεωστεῖτε δεκαπέντε τάλληρα, καὶ πρὸς τοούτοις, μετὰ τὴν ἀπόδειξίν μου ταύτην, ὁρεῖσθε νὰ ἀπολύσῃτε τὸν πελάτην μου.

Τῷόντι, ἡ δάμα πίκκα ἔκειτο εἰς τὰ δεξιὰ· ὥστε ἀπέβηκε περιττὴ πᾶσα ἀντιλογία. Ὁ κατηγορούμενος ἀπέπεμψθη, ὁ δ' εὐφραδὴς δικηγόρος προσέθεσε τὰ δεκαπέντε τάλληρα τοῦ δικαστηρίου εἰς τὴν ἀντιμισθίαν ἣν ἐπαξίως ἔλαβεν.

*

ΔΕΝ ΣΕ ΜΕΛΕΙ!

*Ἀν ᾗν' ἡ Μοῖρα τῶν θνητῶν χαιρέκακος καὶ εἰρων
Καὶ ἄλλοτε προσμεδιᾷ μετὰ φαιδρῶν ὄνειρων
Καὶ ἄλλοτε μὲ συμφορῶν καταπληγὴν βέλη.
"Ω, δὲν Σέ μέλει.

Τὰ θύματα δὲ πάντοτε ἀνοίγῃ δακρυμένῃ
Καὶ τ' ἀνθ' ἧς ἀνοίξεως δὲν ὀρέπῃ μακραμμένα,
Ἐὰν εὐρίσκῃ ἀφύθον εἰς τῆς ζωῆς τὸ μέλι,
"Ω, δὲν Σέ μέλει.

*Ἀν ἐβαρύνθῃ τὴν ζωὴν καὶ θέλω ν' ἀποθάνω
Καὶ ἡ ψυχὴ μου τ' οὐρανὸν τὸ ἄδελον ἐπάνω
Μὲ τὰς ἐλπίδας τῆς ζωῆς ν' ἀνταλλάξῃ θέλῃ,
"Ω, δὲν Σέ μέλει.

*Ἀν Σ' ἀγκυρῶ παρόρορος, δὲν τρέμων Σέ λατρεύω,
Πᾶν ὅ,τι Σέ περικυλῶ δὲν ὀυτελπὴς ζηλεύω,
Καὶ τὴν ἀκτῖνα, ποῦ τὸ φῶς ἐλεύθερον Σοὶ στέλλει,
"Ω, δὲν Σέ μέλει.

*Ἀν τρέχῃ — δὲν εἰξεύρω ποῦ! — ἐδῶ, ἐκεῖ, ὀπίσω,
Ἐν βλέμμα Σου, παρήγορον, γλυκὺ, νὰ ἀτενίσω,
Καὶ δὲν Σέ βλέπω καὶ πυκνὴ μ' ἀποτυπῶι νεφέλη,
"Ω, δὲν Σέ μέλει.

*Ἀν Σ' ἀτενίσω εὐχαρῆς, ὡς παιδικὴ φαιδρότης,
Καὶ ἀναζῇ χροτάνειρος ἡ τλήμων μου νεότης,
Μὲ ἄσματα, γλυκύτατα, ὡς ἀφθόνων μέλη,
"Ω, δὲν Σέ μέλει.

*Ἀν ᾗται Σὺ τὸ θναῖον κ' ἡ μὴν μου χαρὰ μου,
Ἀν μ' ᾗν' ἡ ἀγάπη σου ζωὴ μου καὶ πτερὰ μου,
Καὶ ἡ ψυχρότης Σου ἐὰν τοὺς πόθους μου συστήλλῃ,
"Ω, δὲν Σέ μέλει.

*Ἀν δὲν προβάλλῃς καὶ ψυχρὰ ἡ φύσις ἀπομένη,
Καὶ ν' ἀναλύτῃ ἡ χιὼν ἐν βλέμμα Σου προσμένη,
Ἀν Σέ ζητῇ ἡ ἀνοιξίς, ποῦ τόρῃ ἀνατέλλει,
"Ω, δὲν Σέ μέλει!

Οἱμοι, δὲν ἔχεις εὐσπλαγχνον ψυχὴν οὐδὲ καρδίαν,
Ν' ὀρυήται τόσον εἰς τὸ πᾶν ὀλίγη εὐτυχία,
Σὺ, ἥτις εἶσαι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ζωῆς Κυβέλη,
Καὶ δὲν Σέ μέλει!

*Ἀργος 8 Μαρτίου 1880

Δ Κ ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

Η ΤΡΟΪΚΑ (1)

Α. ΑΡΤΕΜΗ

Ἡ τ ρ ο ῖ κ α πετᾷ σὺν τῷ πουλί
Καὶ πίζω τῆς σηκόνεται ἡ σκόνη
Γλυκὰ τὸ λουδοῦναι τῆς λαλεῖ
Καὶ λίγῳ, λίγῳ στὸ χροῖον, σιμῶνει,

Καὶ μέσα ἕνας νιὸς ὅλο χαρὰ
Με σκέψι ποῦ ἀπὸ τὸ νοῦ περᾷ
Μὲ δάκρυ ποῦ στὸ μάτι λαμπερίζει,
Καὶ τῆς καρδίας τῇ λαύρᾳ τοῦ ὀρεσίζει

(1) Ἡ Τροϊκὰ εἶναι ταχυδρομικὴ ἄμαξιν ἐπ' ἧς πρῶτον στρωθῶσιν σιδηρόδρομοι ἐν Ρωσίᾳ, οἱ Ρῶσοι ἀνέχουσιν τὰς ἀπεράντους τῆς πατρίδος των στίπας. Σήμερον ἡ ποιητικὴ Τροϊκὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαφανίζεται καὶ μόλις ὅπου δὲν ἀκούεται ὁ συριγμὸς τῆς ἀμαξίας, ἀντὶ τῆς ὁ κωδωνίσκος τῆς καὶ τὸ περιπαθεῖς τοῦ Γαμτσίν (ὁδηγοῦ) ἄσμα.